

telse, der vil blive dem til Del, vil kunne veje fuldt ud op med det Tab, der lides, vel at mærke, i de Industrigrene, hvor der er Tale om at lide Tab.

Er der saaledes end ikke naaet Enighed i Kommissionen, tror jeg dog, som jeg har begyndt med at gøre gældende, at det maa siges, at der er naaet et meget langt Skridt frem i Retning af Enighed. Jeg vil tillige sige, at det, der her foreligger som Flertallets Indstilling, og som nu er accepteret af den høje Regering og foreligger som Forslag her for dette Ting, er, set paa rette Maade, et meget godt og meget antageligt Tilbud, som gøres dette Ting. Netop naar vi holde os til den Søndring, som den første ærede Taler gjorde, mellem Flertal og Mindretal i Kommissionen, og mener, at det betyder henholdsvis Højre og Venstre, Lands-ting og Folketing, tror jeg, at man maa sige, at Højre med denne Indstilling, og Regeringen ved at slutte sig til den, har gjort det danske Folketing et meget godt og smukt Tilbud, saa vist som det maa erkendes, at det, set fra et ubildet Standpunkt, set fra det bestaaendes Standpunkt og bedømt fra det Standpunkt, som dette Ting plejer at stille sig paa i Toldlager, netop fra dette Tings Flertals Standpunkt maa siges at være et meget betydeligt Fremskridt i den bestaaende Toldlov.

Naar det nu er blevet gjort gældende af de to ærede Talere i Lørdags, at Meningen skulde være den, at dette Ting nu burde tage samme Stilling som Mindretallet i Kommissionen og burde altsaa omdanne det foreliggende Lovforslag i Righed med Mindretallets Indstilling, medens det saarburde være Regeringens Pligt som mæglende at kaste sig i Brechen for det saaledes af dette Ting vedtagne Forslag oppe i det andet Ting, tror jeg rigtignok, at det er en grundig Misforstaaelse af, hvad en Regering, der paatager sig at være Mægler, har at gøre. Jeg tror, at dersom vi vilde tænke os Sagen omvendt, vilde de ærede Medlemmer selv erkende dette. Jeg tror ikke, at de vilde indrømme, at dersom dette Lovforslag var blevet forelagt i Landstinget, skulde Regeringen nu som Mægler være bunden til her at staa Last og Brast med det af Landstinget vedtagne. Men vil man erkende dette, maa man virkelig heller ikke forlange, at Regeringen skal staa Last og Brast med det af dette Ting vedtagne, naar Sagen kommer op til det andet Ting. Og naar det, af de ærede Herrer blev gjort gældende, at Mindretallet var gaaet meget vidt i sine Indrømmelser, vil jeg hævde, at Flertallet faktisk er gaaet langt videre i sine Indrømmelser.

Thi hvad er det, Flertallet har gjort Indrømmelser paa? Det er paa Grundlag af den bestaaende Tilstand. Og hvad er det, Mindretallet har gjort Indrømmelser paa? Det er paa Grundlag af nogle hidtil ikke gennemførte Lovforslag. De ere jo ikke gennemførte, selv om de have været vedtagne i dette Ting. Jeg tror, at der her er en ret stor Forskel, og at det betyder langt mere, at man gør Indrømmelser, som opgive det, der er det faktisk bestaaende, end at man opgiver vidtgaaende Planer og Ønsker, som man dog endnu aldrig har formaet at gennemføre. Derfor er det en grundig Misforstaaelse af Situationen over for det foreliggende Forslag at mene, at nu har Mindretallet i Kommissionen gjort sine Indrømmelser, og nu er det den anden Side — enten man nu vil kalde den Flertallet eller Højre eller Landstinget —, som maa til at gøre sine Indrømmelser for at naa til Enighed om Sagen. Det er lige saa sikkert, at Flertallet eller Højre har gjort sine Indrømmelser som, at Mindretallet har gjort sine. Forholdet er virkelig ikke, at vi nu skulle til at slaa af fra vor Side paa det, der staar tilbage for at naa til Enighed. Nej, Forholdet maa nødvendigvis blive, at dersom man her i Rigsdagen skal naa til Enighed om den tilbagestaaende Del af Sagen, maa det ske paa samme Maade, som det er sket i Kommissionen, at der fra begge Sider gøres Indrømmelser, og at vi til Gengæld for de Indrømmelser, man forlanger af os paa den tilbagestaaende Del, ogsaa maa gøre Indrømmelser til vor Side. Uden det tror jeg ganske vist ikke, at der vil kunne opnaas Enighed om denne Sag, og jeg tror tillige, at dersom det ikke naas nu, vil det omtrent være haabløst i en overskuelig Fremtid at bringe den Sag frem. Jeg betragter det i hvert Tilfælde som givet, at da gaa vi ud af dette Aarhundrede med den bestaaende Tilstand, netop fordi man aldrig endnu er naaet saa vidt i gensidig Smødekommen af de modstaaende Ansuelser, som Tilfældet er blevet i denne Kommission. Lykkes det ikke nu at naa til Enighed, ja, saa tror jeg, at det vanskeligt i en nær Fremtid vil kunne nytte at tage denne Sag op igen, og saa vil jeg sige, at vi fra vort Standpunkt ganske vist mene, at det Forslag, som Flertallet har gjort, i sin Helhed taget, betegner et ikke uvæsentligt Fremskridt fra det bestaaende, og jeg vil tilføje, et Fremskridt i ubetinget demokratisk Retning, for saa vidt det gaar ud paa at frigøre de almindelige Forbrugsartikler, frigøre Kaa- og Hjælpstofferne, hvorved de almindelige Forbrugsartikler kunne gøres billigere, og